

Johann Amos Comenius, egy férfi, akinek a neve mögött több rejlik, mint gondolnánk

Felix Müller (12Q)

Amikor 2012-ben megkérdezték tőlünk, részt vennénk-e egy Comenius projektben, melynek a címe „Zene, tánc és mozgáskultúra - Velencei többszólamúság különböző művészeti területeken”, még sejtelmünk sem volt arról, mi vár ránk...

Egy budapesti workshop (Líra a zenében, zene a lírában) és az azt követő ferrarai találkozó után (Tánc és mozgáskultúra) még mindig nem volt számomra teljesen világos, mi lesz ennek a vége. Olyan kérdések merültek fel bennünk, mint pl. „Mire törekedjünk?”, „Hogyan megy majd tovább a projekt?” és a legfontosabb kérdés: „Milyen lesz a záróelőadás?”

A novemberi németországi workshopok után tisztult ki a kép: Lindenbergben begyakoroltuk a korábban megírt szövegeket, majd a Kaufbeurenben töltött napokon próbáltunk. Megértettük a „nagy fináléval” kapcsolatos ötleteket. Már csak össze kellett hangolni a különböző elképzeléseket.

A projektzárás előkészületeire sajnos nem maradt túl sok időnk, így fordulhatott elő, hogy a próbák alatt néha szabályosan káosz uralkodott: Kinek, mikor, hol és mit kell csinálnia? Ki kivel próbál? Melyik zenész, mikor és hol legyen? Néha csupán kisebb nyelvi problémák okoztak félreértést. Pl.: Mit próbál az a férfi azzal a bottal (énektanár) ott elöl elmagyarázni? (Hozzáteszem: Sem Ferrarában, sem Budapesten nincs zeneoktatás a tananyagban!)

A péntek délutánt mindannyian a Stadtsaalban töltöttük, hogy a tervezett programmal kapcsolatban elvégezzük az utolsó simításokat. A főpróbán nem sikerült minden, és reméltük, hogy igaznak bizonyul majd a mondás: A rossz főpróba mindig a jó premier jele.

Egy órával a koncert kezdete előtt megkaptuk a pontos beosztást, most már mindenki tudta, mikor és kivel lesz jelenete, vagy fog énekelni, táncolni.

18 órakor kezdett megtelni a nézőtér, és mindnki a zárórendezvény lázában égett. Miután minden résztvevő és vendég elfoglalta a helyét, végre megmutathattuk, mit tanultunk. Habár nem volt minden tökéletes, mégis elmondhatjuk, hogy a nem egészen 4 hetes, 3 nyelvű próbaidőszak után a nem profi előadóművész diákok olyan előadással készültek, amelyre ilyen körülmények között senki sem számított.

De ez természetesen nem az egyetlen dolog, melyet megőrzi az emlékezetünkben. A legjobb az volt, mennyire összehangolódtunk a projekt rövid időtartama alatt.

Ebből kifolyólag szomorúan mondtunk búcsút egymásnak. De az olaszok már megígérték, hogy a ferrarai kórossal részt vesznek majd a Tänzelfesten, és néhányan ezt tervezik, hogy Németországban folytatják majd egyetemi tanulmányaikat. Tehát azt tervezzük, hogy útjaink még keresztezik egymást.

Végezetül teljes szívünkkel szeretnénk köszönetet mondani:

Müller asszonynak és Schubach asszonynak a szervezésért, Thiel tanárnőnek és Pohl tanár úrnak a tánc és a színdarab betanításáért, Gleichner és Bihlmayer tanár uraknak a kaufbeureni workshop vezetéséért. A sok stressz és feszültség ellenére mindig megtalálták a megfelelő szavakat, hogy megnyugtassanak és lelksítsenek minket. Köszönjük szépen!

Természetesen köszönet illeti Susanne Jehl igazgatónőt is, aki lehetővé tette számunkra, hogy részt vegyünk a workshopokon és a projektben.